

CARTIER Rotonda

Dan CIUPUREANU (n. 1983, Craiova). Volume de poezie: *Efectul calmantelor*, Editura Vinea, 2014, premiul pentru debut al revistei „Tiuk!”; *Liderul grupei mici de la grădinița de stat nr. 2*, Editura Tracus Arte, 2015, nominalizare la premiile „Artgothica”; *Les jeux paralympiques*, Editura Edilivre (Franța), 2016 (trad. Carina Nedov); *Smoker's Swan Song*, Editura Tracus Arte, 2018. Romane: *Omar și diavolii*, Editura Polirom, 2017, nominalizare la „Tânărul prozator al anului 2017”, în cadrul „Galei Tinerilor Scriitori”; *Biroul de Întrebări Ridicole*, Editura Polirom, 2019. Realizează o serie de scurtmetraje. *La danse, O tragedie, Les migrants* sunt selecționate la festivaluri din România, Spania și Italia. „Premiul publicului” la „Miami independent film festival” cu scurtmetrajul *Le murmure*, 2022; „Premiul jurului” la un festival din Siria, cu *Je rêve dans les couleurs de mes pensées*, 2022. Fotografii în reviste din România, Brazilia și SUA. S-a clasat, în 2019, în „Top 30% fotografi ai lumii” și „Top 7% fotografie individuală”, iar în 2023 a ocupat locul șapte mondial la secția „Fotografie conceptuală”. A participat, în 2023, cu fotografie la expoziții din Barcelona, Tel Aviv, Berlin, New York, Bangkok. Numeroase premii în rețeaua profesionistă de curatori „1X”. S-a clasat între primii 35 de fotografi din lume în cadrul concursului „35 Avard”, secțiunea „fotografie conceptuală”, ediția din 2024, cu o participare de 250.000 de fotografi. O lucrare a sa a fost selecționată în „TOP 100 photographers of world” din 2024. A expus la ICR Paris, „Sur les traces de Brâncuși”, 2024, un colaj conceptual. Locuiește în Franța.

Dan Ciupureanu

AM STRIGAT ÎN VIS

ROMAN

ROTONDA
CARTIER

CARTIER

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.

Tel./fax: 022 20 34 91, tel.: 022 24 01 95. E-mail: vanzari@cartier.md

Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2, București.

Tel/fax: 021 210 80 51. E-mail: codex@cartier.ro

cartier.ro

cartier.md

Cărțile Cartier pot fi procurate online pe cartier.ro & cartier.md

și în toate librăriile bune din România și Republica Moldova.

Cartier eBooks pot fi procurate pe iBooks și pe cartier.ro & cartier.md

LIBRĂRIILE CARTIER

Librăria din Centru, bd. Ștefan cel Mare, nr. 126, Chișinău. Tel./fax: 022 21 42 03.

E-mail: librariadincentru@cartier.md

Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel.: 022 24 10 00.

E-mail: librariadinhol@cartier.md

Librărie online, cartier.ro, tel. 0785 199 823.

E-mail: codex@cartier.ro

Librărie online, cartier.md, tel. 068 555 579.

E-mail: vanzari@cartier.md

Comenzi CARTEA PRIN POȘTĂ

CODEX 2000, Str. Toamnei, nr. 24, sectorul 2, 020712 București, România.

Tel./fax: (021) 210.80.51. E-mail: codex@cartier.ro

Taxele poștale sunt suportate de editură.

Plata se face prin ramburs, la primirea coletului.

Colecția *Rotonda* este coordonată de Em. Galaicu-Păun

Editor: Gheorghe Erizanu

Lector: Valentin Guțu

Coperta: Vitalie Coroban

Credit fotografic: Dan Ciupureanu

Design/tehnoredactare: Valeria Idjilov

Prepress: Editura Cartier

Tipărită la Bons Offices

Dan Ciupureanu

AM STRIGAT ÎN VIS

Ediția I, ianuarie 2025

© 2025, Editura Cartier pentru prezenta ediție. Toate drepturile rezervate.

Cărțile Cartier sunt disponibile în limita stocului și a bunului de difuzare.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Ciupureanu, Dan.

Am strigat în vis: Roman / Dan Ciupureanu; coperta: Vitalie Coroban. –

Ed. 1-a. – [Chișinău]: Cartier, 2025 (Bons Offices). – 245 p.: fot. –

(Rotonda / colecție coordonată de Em. Galaicu-Păun, ISBN 978-9975-79-907-2). 500 ex.

ISBN 978-9975-86-825-9.

821.135.1-312.5

C 55

„Je t'aime, papa!”

Alexandra CIUPUREANU

Fac laba în camera mea, cu ușa încuiată. Tata bate. Iane, ce faci acolo?! Deschide ușa! Mi-o aranjez în elasticul pantalonilor, să nu se vadă că o am sculată și bag mâna în buzunarul stâng, în caz că scapă. Am uitat ușa încuiată! Du gunoiul, futu-ți dumnezeii mă-tii, de ieri ai zis că-l duci! Îl duc mai târziu... Futu-ți dumnezeii mă-tii, acum îl duci! Adun hârtiile căzute lângă găleată, deschid ușa de la intrare, fac trei pași și-l azvârl pe tobogan. Tata e nervos tot timpul, înjură. Când iau bătaie de la vreun băiat mai mare, nu-i spun – într-o zi, niște băieți și fete l-au speriat pe Costi cu niște măști și cuțite de lemn; tata a coborât desculț și i-a jucat pe toți în picioare, vinovați sau nevinovați, apoi ne-a bătut și pe noi în lift, și când a ajuns în casă, i-a tras o palmă lu' mama și ne-a pus în pat cu fețele la perete, cu televizorul aprins, ținându-ne de păr, ca să nu întoarcem capul. Costi vine rar pe la noi, de când avea un an l-au luat bunicii să o ajute pe mama, pentru că nu se descurca cu doi bebeluși, și a rămas la ei până azi. În schimb, eu mă duc săptămânal pe la bunici, chiar dacă nu-mi place de ei. Marius, frate-meu cel mare, se descurcă mai bine – a citit aproape toată biblioteca alor mei și, împreună cu tata, care este inginer și poet, e de părere că sunt prost și nu voi fi niciodată în stare de nimic. La școală nu mă descurc foarte bine, îmi place matematica; numai mama are răbdare cu mine și mă face să înțeleg – de când au disponibilizat-o de la fabrică, crede că are bioenergie și vindecă toți vecinii și prietenii de familie, pe mine m-a convins că pot vedea boala în oameni și energiile negative – seara ridicăm cu palma brichete, farfurii, linguri și monede și îmi ascunde bancnote sub covor, pe

care le localizez cu ușurință. E seară, tata și Marius sunt plecați în oraș. Mama se plimbă pe holul lung dintre baia mică și bucătărie, dă ture de la un capăt la altul și vorbește singură, Oedip, întrupat în înger, zice că este tatăl copiilor mei... Hahaha, piei, drace, din vaginul meu, plecați! plecați! Și râde, și țipă, și plânge. Semeni cu Isus Hristos și te crezi băiatul Său, și eu cânt unei babe din spital, că aia-i nebună, că ne vede Abase, și eu cânt alor mei că mă mărit cu Dumnezeu și Isus Hristos, și sunt voci care îmi spun primul gând. Dumnezeu este peste tot și oriunde, că nu știe nimeni unde se află, că a plecat de pe holul meu în nouăștrei și-a rămas Duhul Sfânt al țării care e Îngerul Zephir al meu. Și părinții ei sunt mândri că au fată soție de Dumnezeu. Fumând țigări de la om am făcut funinginea vindecată, care fu dorința cocimorenilor, și Isus Hristos a plâns în apărarea Sa și nu-nțeleg. Mă pișam dorință de moarte, și dracii mă atacă astral. Iane, ia uită-te, mamă, în care sertar sunt dracii, nu mă lasă în pace – închid ochii și clipecsc repede – scanez camera: o pată neagră plutește în dreptul sertarului cu fotografii. Aici sunt dracii! Mama smulge sertarul plângând și-l aruncă în mijlocul sufrageriei. Scoate bricheta din buzunar și dă foc la poze. Arzi, Satană! Piei din casa mea! Focul se înalță cu viteză și unduiește ca șerpii. Tata intră în casă și aruncă un lighean de apă peste sertarul aprins. Am rămas singuri, mama e internată la Poiana Mare, are schizofrenie paranoidă. A doua seară i-am spus lui Dumnezeu că este ultima mea rugăciune și că nu mai vreau să văd niciodată boala în oameni.

Închid ochii în deșert. Soarele îmi prăjește fața. Cineva bea bere la o masă – salivez instantaneu – încerc să merg spre el, picioarele se confundă în nisip, șerpii se târăsc în jurul meu – deschid ochii și înghit o gură de bere. E rece? mă întrebă cel de la masa din deșert.

De-o săptămână mâncăm parizer și ouă prăjite. Tata nu m-a mai trimis să duc gunoiul – l-am dus singur. În casă e dezordine, nimeni nu pune mâna pe nimic. Tata doarme pe fotoliu la televizor,

eu adorm pe celălalt fotoliu – când mă trezește, îi răspund că nu dormeam. La școală mi-au descoperit păduchi. Învățătoarea m-a dus la frizer și m-a tuns la chelie. Alerg de dimineața până seara, un vecin mi-a zis că nu m-a văzut niciodată mergând. Marius îi fură lui tata bani din buzunar în timp ce doarme – doarme cu salariul în buzunar, pentru că îi găsim oriunde i-ar ascunde – și îmi dă și mie puțin, cât să fiu mulțumit, să nu-l părăsc. Prietenii lui Marius, punkiștii, vin aproape în fiecare seară la noi, tata le citește din poeziile lui și ei sunt entuziasmați, îi zic lui Marius că are cel mai *cool* tată din lume, beau și ascultă muzică punk până spre dimineață – adorm cu greu, mă duc la școală năuc –, câteodată nu mă mai trezesc și rămân acasă. Imaginile din geam sunt disipate de viteza trenului, pomii și casele de pe marginea căii ferate sunt aspirate parcă de-o pâlnie. Îmi amintesc întâmplarea mamei. Imediat după ce-au dat-o afară de la fabrică, într-o noapte a deschis ochii și a rămas împietrită – o siluetă luminoasă o privea de pe marginea patului – nu-i era frică – nu a putut mișca niciun mușchi, nu a putut scoate niciun sunet, abia după ce silueta a dispărut, l-a trezit pe tata să-i spună – Mi-a zis că era Isus Hristos. E prima oară când tata mă ia la ea la Poiana Mare. Tu ești alesul lui Dumnezeu, cel care vede boala în oameni, îmi zice un bărbat fără dinții din față, în curtea spitalului. Intrăm în clădire – o femeie se dă cu capul de zid și urlă, alții își târăsc papucii pe gresie ca niște zombi. Urcăm la primul etaj. Mama e în pat, ascultă Copilul Minune cu colega ei de cameră. Auzi, mamă, ce zice? „De pe casetele multe ne-am luat telemobile”, și râde în hohote. Pe urmă se enervează. Eram băieți grași pe care-i face ăsta porci de draci. Și tu, porc de cocimoreni, ce stai pe creierul meu, că tu mi-ai făcut insuficiență corticală, suflând valuri de oameni pe el! Pe urmă se uită la mine și-i dau lacrimile. Dibeht al meu e pruncul, și uit mereu că e pruncul lui Dumnezeu, mamă. Și am visat că Doamne e doar o bucată de carne, mamă, și visam că-i beau sângele și-i mănânc carnea și i-a mâncat-o Dumnezeu la al meu, la capul meu, și v-am născut

din capul meu, mamă. Viața e ca un vagon ce trecu prin gând, și omul își schimbă părerile ca pe haine. Pe urmă iar se enervează și strigă, face spume la gură. Mănâncă oameni! Și-n nouăștrei îl maimuțureau pe Dumnezeu! Și spuse Îngerul Vuzitr că n-au ce auzi la un gând! Isus Hristos trebuie să moară la Înălțare, că n-are ce sta al meu, că învie și moare! Apoi continuă liniștită, uitându-se la perete. Am făcut cuiva un pulover care a evaporat clădirile în care se vedeau cu oameni, că Isus Hristos spune că lumea cealaltă e aceeași cu lumea asta. În nouăștrei primeam răul de Dumnezeu și cântam „Na, că te-am scuipat din gura mea!”, și scuipam numai pătlăgele într-un borcan. Isus Hristos a spus „Înjuri pe nebuni în infern!”, și i-am evaporat îngerului plămâni. Apoi se uită brusc la mine. Mai vezi?! Mai auzi, mamă?! Îmi fixează privirea în pământ și mișcă din cap că nu, rușinat. Eu văd și aud, de la Dumnezeu. Lasă, fă, că auzi și de la draci, adaugă cealaltă și râd amândouă în hohote.

Când eram foarte mic, am fost cu tata la Poiana Brașov – era soare –, stăteam întinși pe iarbă la poalele Tâmppei, dintr-odată a început să se zvârcolească, să facă spume la gură mai bine de un minut, apoi a rămas întins – horcăia printre mucii și spumele de la gură. S-a ridicat și m-a întrebat: Tu cine ești?! Apoi m-a recunoscut, însă nu auzise niciodată de Poiana Brașov.

Când eram mai mic, mi-era foarte frică de Sandu, prietenul poet al lui tata – e gras, are barbă și vorbește tare și gros –, credeam că e căpcăun și vrea să mă mănânce. E vară, sunt în vacanță. Sandu m-a luat o săptămână pe la el, la țară, la Goiești. Tatăl lui era alcoolic și s-a otrăvit când Sandu era mic. Casa lor de la șosea este fostul birt al satului. Peste stradă au un teren cu cireși și vișini. În curte au un nuc mare, lângă nuc e legat Silviu Lung, o namilă de câine care mușcă lanțul și cușca de nervi. Azi, doamna Vevi, mama lui Sandu, mi-a cules caise din curte și mi-a arătat cum mulge caprele și adună ouă din hambar. Sandu este foarte atașat de animalele lui – pe noptieră ține o fotografie cu Negruța moartă, găina lui preferată.

El este bibliotecarul satului și are camera plină de colaje – decupează imagini și titluri din ziare și le îmbină. Seara îmi citește din poeziile lui și îmi place, spre deosebire de poeziile lui tata, pe care nu le citesc niciodată. Ziua ne-o petrecem la căminul cultural – bibliotecă – și îmi vorbește despre diavol și Dumnezeu. Într-o seară mi-a zis că este diavolul și s-a uitat fix în ochii mei – m-am speriat, apoi s-a speriat și el, a râs. Când cucuveaua a cântat toată noaptea în nucul din curte, a aruncat pietre, farfurioare, ibricul, dar cucuveaua n-a încetat. Suntem în barul satului. Îți iau o sută de coniac, bătrâne? Sandu, ai putea să-mi mai iei încă o sută? E foarte bun. E pentru prima oară când mă simt amețit – râd și vorbesc fără rușine cu toți cei mari. Râd și mai beau încă o sută – e minunat la Sandu la țară. L-am luat cu mine și pe Codiță. Codiță doarme în fiecare noapte pe mâna mea – l-am dat jos dintr-un pom când era mic, de atunci a rămas la noi. Să-l duci de unde l-ai găsit, mi-a zis mama, trebuie să stea în libertate! Am ieșit cu el în fața blocului și l-am ținut sub tricou până s-a făcut seară – am intrat tiptil în casă și l-am luat în camera mea. Ce nume vrei să-i pui? a întrebat mama când ne-a găsit dimineața împreună. Codiță. Codiță? Codiță, că e mic și slab, și uite ce coadă lungă are! Codiță s-a făcut un motan tigrat, cu o porțiune albă pe burtă și pe labe. Mănâncă doar ouă și carne. Când urmează să vină cineva la noi, simte și așteaptă lângă ușă cu minute bune înainte. Mic fiind, se urca pe cuier, iar când intra tataie, îi doboră pălăria cu lăbuța. Într-o zi, mama a cumpărat semințe de flori și le-a plantat în ghivece pe balcon – când au înflorit, Codiță le-a mâncat pe toate, ca pe șoareci. Îl scarpin și-l caut de purici cu degetul, de-a lungul spinării și pe gât – prind puricii între degete și-i pocnesc cu unghiile.

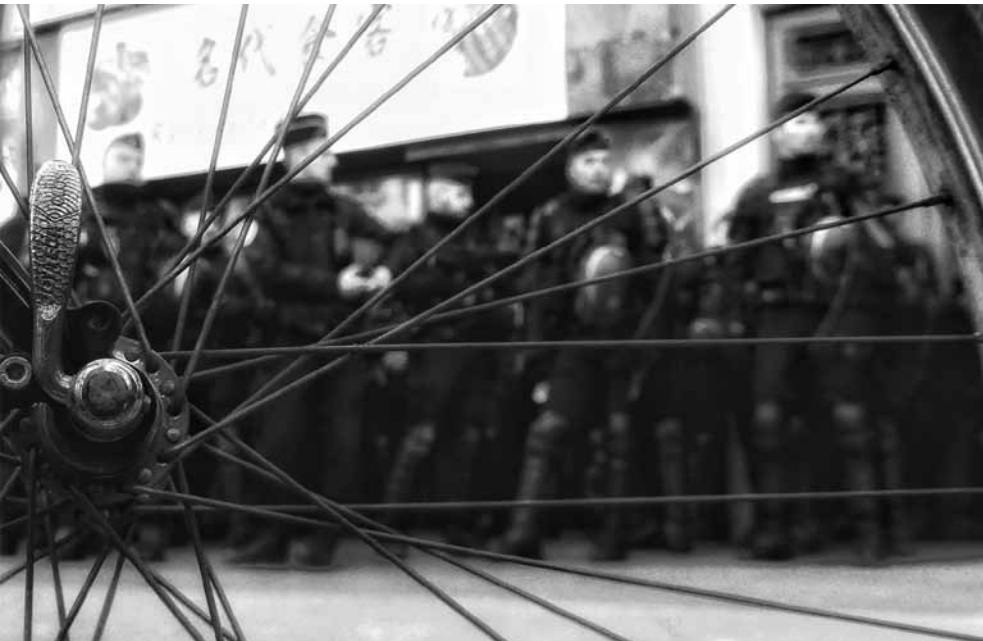
Azi nu mă mai doare nimic – fumul țigării nu ia nicio formă, tavanul e la locul lui, țevile de apă nu fac gălăgie, în tren nu-mi pare nimeni suspect. Astăzi demonii m-au părăsit. Am visat că jucam fotbal într-o scară de bloc, că aveam o motocicletă cu care mă plimbam prin oraș.

Azi nu e nici frig, nu e nici cald, nici nu miroase a boală. Astăzi demonii mei sunt plecați și nu știu ce trebuie să fac.

Ionuț e cel mai bun prieten al meu, cu doi ani mai mare ca mine. Împreună îi batem pe toți de la bloc, băieți și fete, și facem numai prostii. Părinții copiilor bătuti ne aleargă tot timpul, nici-odată nu ne prind. Tata mă înjură de față cu ei și mă amenință cu bătaia. Totuși sunt copii, zice vecinul. Tata închide ușa, apoi zice: Bine le-ai făcut, futu-le muma-n cur de idioți! Ne vine ideea să ne angajăm la cules de prune, la prima oră luăm bicicleta și mergem pe marginea căii ferate până la livadă. Suntem plătiți în funcție de lădițele umplute – după o jumătate de oră de cules, ne așezăm la umbra unui prun, ne uităm unul la altul și râdem. Umplem un sac cu prune și-l aruncăm peste gard, trecem pe sub gard și pornim la pas, cu sacul pe bicicletă, spre casă. Unde credeți că plecați, bă, cu prunele? Stai că pun eu mâna pe voi, și alergăm – prunele cad una câte una în urma noastră pe calea ferată. Paznicul ne ajunge din urmă și-i trage lui Ionuț o bătă pe spinare, Ionuț cade pe spate – paznicul e peste el și-i dă palme și pumni. Lasă-l, bă, în pace, futu-ți morții mă-tii! – Ionuț apucă o piatră de pe calea ferată și îi trage paznicului cu ea în moalele capului. Paznicul zace pe calea ferată, în timp ce noi adunăm prunele căzute din sac. Tata face ciorbă, nu-i spunem nimic. Tata a citit în cartea de bucate cum se face ciorba de burtă și a înțeles că trebuie pus ceva greu, ca burta să nu stea la suprafață – a pus fierul de călcat. Mâncăm ciorbă, are gust de fier. Suntem iar pe marginea căii ferate, chiar în locul în care l-am omorât pe paznic, lângă lanul de porumb, și aruncăm cu pietre în geamurile trenului. Băieți, pe unde este cea mai apropiată ieșire spre stradă? ne întreabă un domn, coborând dintr-o „Dacie” albă. Ne dăm mai aproape să-i explicăm, alți doi bărbați sar pe noi și ne împing în mașină. De ce dați, mă, cu pietre în trenuri? Cine, nene?! Noi?!... Mă cârpește. Da' cine, mă-ta?! Criminali de mici! Ajungem la secție și ne pun să scriem declarații, apoi plecăm

șifonați și amețiți de dupaci. Suntem în fața frizeriei. Te gândești la ce mă gândesc și eu? Nu, la ce? Vezi gaura grilajului pe unde se bagă lacătul? Da. Și nu-ți trece nimic prin minte? Nu. Ionuț caută o sârmă și leagă grilajul la frizerie. Stăm peste stradă și ne uităm la frizerițe cum fac semne la trecători, disperate. La casa de bilete procedăm ca la frizerie și aruncăm petarde pe gemuleț, în cabină.

De câteva zile nu mai am starea de vinovăție pe care o simțeam tot timpul. Sevrajul lipsei de alcool a trecut cu greu – transpiram în fiecare zi – mi se usca gâtul – îmi tremurau mâinile – îmi era greață; am intrat în sevrajul lipsei de țigări – mă doare capul, când văd pe cineva care fumează, îmi vine să plâng ca o mucoasă care trece printr-o despărțire și se uită la un film de dragoste – transpir și sunt trist – sunt resemnat, câteodată am excese de furie – mă cert cu toți cei cu care mă intersectez. Dar de câteva zile nu mai am starea de vinovăție pe care o simțeam tot timpul.

Răsăritul ne prinde pe drumul de pământ de la marginea Craiovei, înspre lac și livada de cireșe de la „Hanul Doctorului”. Îi dau lui Ionuț rucsacul greu, cu telefonul improvizat cu cleme, cuțite și cutii de bere – nu mai pot să-l car. Ajungem la lac, e cinci dimineața, lumina zilei se aprinde ca un bec economic, apa e caldă, traversăm lacul înot. Ionuț prinde raci din peretele de pământ al malului – facem focul și îi coacem pe un băț până se înroșesc – bem bere – niciodată nu am mai mâncat ceva mai bun. Urcăm dealul spre livadă, ne suim într-un cireș, cireșele sunt coapte și mari. Negre. Coboară și adu cuțitul și telefonul, zice Ionuț. Taie izolația de plastic de pe cablu și conectează clemele! Unde sunăm? La opt nouă, opt nouă, unu opt nouă, îmi răspunde și râdem amândoi. Alo? Răspunde o voce de femeie – râdem și închidem. Sunăm din nou. Alo?! S-o fut pe mă-ta, fă! zice Ionuț. Mama te-așteaptă s-o fuți, cum vrei să faci? întreabă vocea de la celălalt capăt – râdem și-nchidem. La busturile goale, ghiftuiți de raci și de cireșe, stăm tolăniți la umbra cireșului – bem bere și poștim o țigară. Râgăim. Sunt pe-afară, la bunici, pe terasa de la „teren”. Marius apare mort de beat cu Vali și cu Boabă. Ce faci, Marius? Cine pula mea mai e și ăsta?! Și-mi fute un picior la ureche și ia scaunul de plastic să-mi dea cu el în cap. Ho, coaie, că e frate-tău! Mă ridică și mă pupă. Un taximetrist oprește mașina și-l întreabă ce are cu mine. Marius cade pe scaun, apucă ceașca de cafea și încearcă să o spargă de colțul mesei. Te tai, futu-ți familia-n gură de muncitor, de sclav împuțit! Taximetristul coboară cu o bătă și vine spre Marius, care tot izbește ceașca de colțul mesei de plastic. Vali se apropie prin spatele taximetristului și-i îndeasă un pumn – cade. Boabă ia bătă și îi cară câteva pe spinare. Marius apucă un bolovan și îl ridică să-i zdrobească capul – Vali și Boabă îl țin și îl târăsc de-acolo. Tustrei aleargă spre stomatologie, Marius se împiedică de bordură, Vali îl ridică. Vă tai pe toți, sclavilor! strigă Marius încercând să-și țină echilibrul.

Vibrația trece prin părul meu, prin scalpul meu, prin creierul meu – o bilă uriașă cade din apartament în apartament – mă uit prin gaura din podea – îmi văd ceafa un etaj mai jos, apoi mă văd la toate etajele. Cerul este roșu – prin gaura dintre etaje plouă cu nisip. Plin de regret este cel ce se vede pretutindeni – Închide ochii și aruncă-te! îmi zice – ceilalți au sărit de la etaje, li se roteau ochii ca niște moriști colorate de carton.

Ce băiat harnic, bombonica lu' mama! îi zice mamaie lui Costi. E bolnavă de cancer la colon. Doctorii i-au extras un strat de grăsime, e la pat. Când n-oi mai fi, să păstrați casa curată, mai zice din când în când, după care iar se vaită de durere. Voi credeți că mă prefac? Mă doare de mor. Îmi amintesc cum mă duceam pe la ei de Crăciun, când plecam, tataie zicea că iese și el să ducă gunoiul și îmi dădea cadoul pe drum, să nu vadă nimeni. Cine se va însura primul să ia tot aurul meu, a zis mamaie în ultimele zile de agonie. Intru în dormitor și mă duc la geam – deși e moartă, am senzația că s-a mișcat – mă apropii de pat și îi ating obrazul cu degetul – e rece și tare. Iau tot aurul, aranjat într-o batistă pe masă, și îl bag în buzunar. Înurmântarea are loc la țară, la Coșoveni. În biserică e foarte cald – din urechile lui mamaie curg șiroaie, are fața vânătă și umflată. Odată cu prima lopată aruncată peste mormânt, încep să plâng. Tataie arată din ce în ce mai slăbit și bolnav – pierderea lu' mamaie îl devorează pe dinăuntru ca un piranha. Numai nu scuipă sânge. Străbatem trei metri, din sufragerie la baie, în zece minute. Azi l-am ras – are barba foarte aspră. Ultimele cuvinte pe care i le-a zis lui Marius au fost: Orice ai face, să faci bine. Mie mi-a zis o aberație despre școală, nici nu mai țin minte. Școala te face om.

În bucătărie, la masă. Mâncam. Pusesem telefonul la încărcat. În fața mea, la mai puțin de-o jumătate de metru, faianța albă cu liniile murdare, pe care le urmăream de-a lungul zidului. Mi-a venit în minte: acum, în sfârșit, sunt singur și îmi place, acum, în sfârșit, nu mai am niciun viciu – nu mai beau – nu mai fumez. Ce bine e când nu am ce face și totuși nu mă plictisesc – acum am răbdare cu mine – timpul trece

lin ca un pelican, taie imaginea lunii pentru o fracțiune de secundă – lumina strălucește pe placa de faianță aproape de colțul bucătăriei. Îmi amintesc piuitul din minte. E plăcut să fiu singur – sunt îndrăgostit de ceea ce-am devenit – sunt un pisc. Nu privesc niciodată în jos – sunt un focar de sănătate – nu mă mai simt vinovat, nu mă mai simt vinovat – acum totul are sens, acum totul are sens.

Îmi place muzica punk pe care o ascultă Marius și tata. Vreau să mă fac și eu punkist. De câteva luni, Marius m-a luat cu el în oraș, la punkiști. Acum sunt unul de-al lor, beau bere și stau până târziu cu ei. Tata mă lasă până la ce oră vreau. Mi-am cumpărat bocanci și mi-am făcut creastă roșie. Un grup de șapte fete punkiste, mai mari ca mine, m-a luat la mare, la Eforie-Sud. În perioada asta, toată mișcarea punk este la mare, îndeosebi la Costinești. Dormim înghesuiți în două paturi – fetele se ceartă care să doarmă cu mine, fac cu schimbul. Mie îmi place de Corina, azi-noapte m-a lăsat să-i pun mâna la țâțe. În unele zile plec singur în Costinești, la ceilalți punkiști, și mănânc ce rămâne după închiderea programului, la o cantină. Corinei îi place de Andrei, asta mă face să sufăr. Aveam bani de la tipe, mă jucam la un aparat cu manete – cineva mă trage de guler, erau Marius și Vali, prietenul lui, arătau ca niște oameni ai străzii; ajunseseră de două zile în Costinești și dormiseră pe plajă – n-aveau decât un rucsac și câteva roșii stricate. Am vorbit cu fetele și-au fost de acord să doarmă la noi. Corina și l-a făcut iubit pe Andrei, când am aflat, cânta Casablanca – *Love u more and more*, și-am plâns. Am plecat în Costinești și-am băut toată noaptea, spre dimineață am intrat îmbrăcat în mare – am vrut să mor, un băiat m-a scos și mi-a dat două palme. A doua zi am luat trenul spre Eforie-Sud, în casă le-am găsit pe fete cu părinții lor și poliția, Marius și Vali le furaseră toți banii, nu au dat vina pe mine, dar mă simțeam vinovat – am fost nevoiți să ne întoarcem la Craiova. Sunt în „Style”, barul lui Roco, în care ne pierdem timpul și bem bere la halbă. Un băiat mai mare își face apariția. Aflu că-l cheamă Marian – sunt fascinat de el, are pantaloni de piele și

bocanci cu talpa înaltă, o geacă de motor cum n-am mai văzut. Marian mă întrebă cum mă numesc și îmi zice că nu a mai dat până acum peste niciun punkist de vârsta mea, mă ia la masa lui și-mi cumpără o halbă. Berile curg una după alta, Marian mă ține pe piciorul lui până noaptea târziu, la închidere. Marian e unul dintre primii punkiști din Craiova, toți îl respectă. Locuiește la jumătatea drumului dintre centru și cartierul meu. În noaptea asta dorm la el – îi este frică să mă lase singur la ora aia, deși i-am spus că sunt obișnuit. Îmi place la el acasă – spre deosebire de casa mea, la el e curat – locuiește cu fratele său, Horia, nu mai au părinți de mult. Horia nu este punkist, studiază dreptul și nu agreează băutura și viața de noapte, într-o zi mi-a dăruit un manual de învățare a limbii germane, nu l-am deschis niciodată. Acum ies numai cu Marian și stau la el mai mult decât acasă, tata îl cunoaște și are încredere în el. Peste patru ani, când vei avea paispe, îți voi cumpăra prima sută de votcă, mi-a zis. Ha-ha! Habar n-are! M-a luat la discotecă, am fost fericit și fascinat – discoteca „Tineretului”, ziua e ștrand, iar noaptea discotecă – am dansat și am înotat, o noapte de vis. La școală mă duc din ce în ce mai rar, o punkistă e doctor și-mi face scutiri. Când mă duc, rețin lecția în clasă, niciodată nu-mi fac temele. Asta-i situația!... Sunt la ștrand – Marian e la serviciu – mi-a dat bani, prosop și un cearșaf pictat cu steagul Angliei. Beau bere și sar de la trambulină, beau bere și stau întins pe spate, privind cerul senin prin ochelarii de soare. Parfumul lui Marian mă înnebunește, de obicei dorm pe mâna lui și mă ține în brațe. Când aduce câte o fată la el sunt foarte trist, pentru că trebuie să dorm acasă. Marian tocmai a cunoscut-o pe Beatrice, o blondă frumoasă ca o franțuzoaică, zic băieții, și mie îmi place de Beatrice. Beatrice face scrimă și lucrează ca vânzătoare la „Franolta”. În fiecare după-amiază o așteptăm și o luăm de la serviciu. Dorm din ce în ce mai rar la Marian – Beatrice s-a mutat la el. Sunt pe banca din fața blocului lui Marian și privesc fereastra etajului doi până târziu, când luminile se sting. Mă duc

în centru și mă culc într-un beci pe niște țevi calde – nu vreau să mă mai duc acasă. Marian a plecat la Madrid să lucreze. Beatrice, împotriva voinței ei, se uită la telenovele ca să învețe spaniola, să plece și ea. M-am atașat foarte mult de ea, mergem prin baruri, la ștrand, și dorm în brațele ei la Marian. Câteodată mint că mă doare măseaua, ca să dorm cu Beatrice. Pleacă și Beatrice. Am rămas singur, fără Marian și Beatrice nu mai ies în oraș. O vreme. Până când mă urnesc din nou. E prima mea zi la Club „Electroputere”, antrenorul a împărțit două echipe și se uită la noi cum jucăm. Tata mi-a spus că, dacă vreau să am șanse să joc titular, trebuie să joc fundaș dreapta, nu atacant. În serile când sunt meciuri, ne uităm la televizor și-mi zice să urmăresc fiecare mișcare a fundașilor de bandă – îmi plac Cafu și Roberto Carlos. Nea Gili, antrenorul meu, stă cu mine după antrenamente și mă pune să lovesc mingea în zid cu piciorul slab ore în șir. Uitați-vă la Ian, nu trece nimeni de el, e ca un tanc, le strigă băieților. Tata a jucat și el fundaș dreapta, la „Farul” Constanța. Avem meci cu „CFR”, alerg cu greu – mă doare splina. Iane, ce se întâmplă cu tine? mă întreabă nea Gili la pauză. Îi răspund că nimic – am băut toată noaptea cu punkiștii și nu am dormit deloc. În minutul șaizeci mă schimbă, îi predau portarului banderola de căpitan. Chiar dacă nu puteam alerga, nu a fost greu, „CFR” joacă slab. Nea Gili Iordănescu are optzeci și ceva de ani, se șoptește că e unchiul lui Anghel Iordănescu. Știe totul despre fotbal, iar după fiecare meci scrie nuvele întregi cu cele mai mărunte detalii, analizăm și lucrăm părțile slabe. Nu mai ascult punk. Mă rezum la fotbal și la ieșitul în cartier cu Ionuț și băieții de la bloc. Nici Marius nu mai e punkist – acum este un temut cuțitar printre alți golani și nimeni nu se leagă de mine. M-am înscris la un liceu profesional, pentru că în generală nu am învățat mai nimic.

La prima oră a dimineții cerul este negru, iar luna, subțire ca o agrafă, stă să se dizolve. Aerul rece îmi ține picioarele amorțite. Pășesc ușor spre gară – zgomotul primelor avioane îi acoperă vorbele. O întreb ce

a spus, iar când începe să repete, trece alt avion. Și tot așa până ajungem la gară, fără să fi înțeles nimic. Ea continuă să-mi vorbească – niciun rezultat – trenurile trec de o parte și de alta a peronului – urcăm – scoatem telefoanele – tăcerea se lasă în liniștea din vagon.

E prima zi de liceu, în pauză, colegii mei fumează în baie – eu nu fumez. Un băiat de la o clasă mai mare îmi ia șapca din cap și și-o aranjează în oglindă. Îl împing cu toată forța, oglinda se sparge, are fața plină de sânge – îl iau de păr și-l dau cu capul de butoiul metalic cu apă. Îmi place de Andreea. Mă mut cu ea în ultima bancă. În timpul orelor, îmi trec degetul peste puful de pe mâna ei – Mă exciți, fă-mi pe spate mai bine. Andreea e proastă, nu pricepe nimic la ore și nu învață, eu pricep, dar nu vreau să învăț. Andreea nu mai are mamă, în unele zile chiulim și ne ducem la ea acasă și-i fac masaj pe spate – nu vrea să se sărute cu mine. Busuioc, din a doua bancă, are să-i dea lui Marius zece mii și de fiecare dată minte că n-are – Marius l-a bătut cu scaunul de față cu toți colegii. Lângă liceul nostru e o facultate și au bar la parter, acolo îmi petrec timpul în mare parte cu Andreea, când nu ne ducem pe la ea. După două luni, au exmatriculat-o pe Andreea, a doua zi le-am aruncat ghiozdanele pe geam și am încuiat clasa – Azi nu avem ore! Mă masturbez în ultima bancă, după zece minute adorm.

Casa suspendată pe care o vezi lângă podul ce trece peste orașul fără lumini nu este o casă. Libelulele care zboară pe lângă tine nu sunt libelule. Podul nu este un pod și nici tu nu ești tu, cum nici orașul fără luminile care nu sunt lumini nu este oraș.

Pe mama au transferat-o la „Parc” – aleile șerpuiesc iarba și florile de toate culorile, păsările ciripesec pe crengile pomilor înfloriți. Leluța e curva dracilor din astral, Isus mă violează cu bioenergie. Titi Oprică e porc mare, că vrea să te omoare că i-ai stricat configurația astrală de-a ajunge pe-o stea. Acerala mea a visat stelele băieți și Titi Oprică ajungea într-un bâzâit, chiar el, om la tec, că aveau de mâncat căcat. Trașcă îi bagă în cap lui Titi

Oprică că moare dacă mai bea, că vrea el să bea. Și Ovia a născut un prostovan cu Isus Hristos, care azi a ars. Îl văd pe Roșu pe o targă, legat – seamănă cu indianul din *Zbor deasupra unui cuib de cuci*. Avem meci cu „Armata”, tata a venit să mă vadă – după fiecare acțiune a mea, mă uit la el: aplaudă. Ai jucat foarte bine, îmi zice după meci. A doua zi, în locul lui nea Gili a apărut tata lui Colțan. Băieți, țin să vă anunț că nea Gili a decedat azi-noapte, de acum în colo eu voi fi antrenorul vostru. Alerg și, la fiecare minge pe care o ating, îl aud pe nea Gili: Bine, Iane, bagă cotul, futu-le muma-n cur! După câteva zile plictisitoare la antrenamente, am rămas acasă. Citesc în ziarul local că la „Viitorul Gică Popescu” se fac preselecții. Suntem o sută și ceva de băieți, se aleg echipe la întâmplare, jucăm împotriva clubului – aproape că nu atingem mingea. După o săptămână de jocuri antrenorul mă alege pe mine și încă doi băieți. Antrenamentele sunt diferite – avem fiecare mingea lui, iar după antrenamente mergem la cantină. Antrenamente complexe: executăm lovituri libere, facem scheme de atac, dăm ture de stadion cu mingea la picior. Sunt rezervă, iar asta mă macină. Antrenorul nu prea stă la antrenamente să mă vadă. Cel care joacă pe postul meu e mai slab ca mine, dar ta-so e director la fabrica de zahăr. E vară, am făcut insolație și nu mă mai duc la antrenamente. După ce-mi trece, tot nu mă duc – nu mă mai duc deloc, mai bine joc la „Institut” cu cei mari, câteodată vin și jucători de la „Universitatea” Craiova. Întotdeauna sunt ales în cea mai bună echipă, jucăm zece minute sau două goluri – patru-cinci echipe. Ies în „Bet Lido”, bodega cu biliard din cartier, unde se strâng toate pramatiile. Sunt cu Avram, Aurică, Turnătorul, Șobolanu’ și restul pe-acolo. Avram e mort de beat. În morții mă-tii, fă, îmi puseși apă în bere! și-i trage o flegmă. Angelica, patroana barului, ne dă afară în șuturi cu badigarzii. Ne întoarcem înainte de închidere, Avram se urcă pe masa de biliard și se cacă, luăm pietre și spargem toate geamurile. Plecăm în „Occident”, altă bodegă. Rață câștigă la păcănele și vrea să fugă cu banii – îl

dăm cu capul de aparat și-i rupem coastele. Din inerție, îi ating o directă ospătăriței. Avem bani, hai, coaie, să mergem în discotecă la „Balș”! Trenul e gol, îi întindem nașului niște bani și trece mai departe. Suntem în discotecă – bem bere, ne luăm de gagici și căutăm scandal, un grup a pus ochii pe noi, ne despărțim și fugim la gară. În tren, Turnătorul îi zice unei fete, care este cu iubitul ei, că ar fute-o, băiatul bombăne ceva, îi batem și pe el, și pe ea până nu mai mișcă și sărim din tren înainte să oprească în gară. Întrebăm un taximetrist dacă știe curve prin zonă – nu știe. Luăm alt taxi până în spatele blocului cu două ieșiri, unul dintre noi rămâne în mașină și se face că vorbește cu ceilalți la telefon. Aaa... rămânem aici? Urc acum să iau banii! și vine după noi prin cealaltă ieșire din bloc, apoi ne pierdem în noapte. Sunt cu Ionuț la Crețu – își strânge lucrurile, se mută. Lovim cu ciocanul tocurile ușilor și jucăm „țările” cu cuțitul pe ușa de la sufragerie. Ionuț se agață de raftul suspendat din bucătărie și-i cade în cap. Desfacem robinetele de la chiuvete și le aruncăm pe geam. Crețu e legat la ochi, încearcă să nimerească cu o bătă lustra de cristal din sufragerie, îi pun piedică și sparge masa de sticlă. Facem chestia aia? întreabă Crețu. Ionuț se duce până acasă și ia telefonul improvizat cu cleme. După mai multe încercări, reușim să desfacem cu o sârmă lacătul de la subsol. Ionuț curăță un cablu de telefon și se cuplează. Crețu o sună pe mă-sa în Franța, la capătul firului cuplajul înjură, Crețu închide. Ieșim din subsol în timp ce nea Fane coboară în fugă, desculț și în chiloți. Futu-vă muma-n cur de nenorociți, pun eu mâna pe voi! Alergăm, Crețu lovește ușa de la intrare și sparge geamul, râdem, suntem la o sută de metri de nea Fane, care a obosit și aruncă cu pietre spre noi, dansăm în fața lui și strigăm: – Mai cu talent, nea Fane, mai cu talent! Ionuț învață la același liceu cu mine, tot într-o clasă profesională. În fiecare dimineață mă duc cu el la fabrică, unde face practică, și nu merg la mine la ore. Practica din fabrică se rezumă la băut cafele și tachinarea colegilor lui, care sunt de la țară – îi trimitem să cumpere gogoși și plăcinte, apoi